

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., **ve věci žalobce: J.M., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.9. 2015, č.j. 57882/2015/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 20.5.2015, č.j. OSA/P-7750/14-D/28, podle kterého se žalobce jako provozovatel vozidla tov. značky BMW, reg. zn. „X“ dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zák. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto správního deliktu se žalobce dopustil tím, že nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu, k čemuž došlo tak, že dne 15.07.2014 v době před 09:34 hod., kdy byl přestupek zjištěn a zadokumentován, zaparkoval nezjištěný řidič v ulici Na Spravedlnosti v Pardubicích výše zmíněné vozidlo tov. zn. BMW, registrační značky (spz) „X“, v rozporu se zákonem, neboť porušil zákaz vyplývající z dopravní značky č. B28 (zákaz zastavení), čímž se nezjištěný řidič dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. V žalobě žalobce uplatnil následující žalobní body:

Zahájení řízení předcházela výzva k úhradě určené částky, žalobce na výzvu nijak nereagoval, nesdělil správním orgánům totožnost pachatele přestupku, správní orgán se „s tímto spokojil“ a vyhotovil příkaz, kterým zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dále namítl, že řízení správního deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona, když řízení bylo zahájeno s provozovatelem vozidla, aniž by správní orgán učinil „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“. Správní orgán měl povinnost pokračovat v šetření přestupku, závěr o odložení věci byl předčasný, úvahy správního orgánu byly nedostatečné. Poučení o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla nemůže nahrazovat autoritativní stanovení povinnosti provozovatele vozidla sdělit totožnost řidiče, správní orgán je povinen šetřit přestupek před zahájením řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, provozovatel vozidla je povinen správnímu orgánu sdělit totožnost řidiče jím provozovaného vozidla, avšak pouze na výzvu, nikoliv na neformální přípis (§ 10 odst. 4 silničního zákona). Takto žalobce nebyl vyzván ke sdělení totožnosti řidiče, pokud by tak správní orgán učinil, žalobce by totožnost řidiče vozidla sdělil. Další námitka se týká často opakovaného tvrzení zástupce žalobce v obdobných věcech, že vydání žalovaného rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, k tomu uvedl žalobce svou rozsáhlou argumentaci s odkazem i na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15.4.2015, č.j. 15A 14/2015-35, podle něhož by i v řízení o daném správním deliktu mělo proběhnout jednání. Pokud by správní orgán seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení, dokazování bylo prováděno v nepřítomnosti žalobce, žalobce měl právo být vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání. Z informace žalovaného ze dne 9.2.2015 nevyplývá, že by měl žalobce či jeho zástupce možnost se účastnit dokazování, žalobce nebyl poučen o právu účastnit se dokazování. Žalobce měl zájem osobně se zúčastnit dokazování, zaslal 6.3.2015 správnímu orgánu své vyjádření k řízení, kde uvedl, že řidičem vozidla byl on sám a na daném místě zastavil z důvodu nenadálých zdravotních potíží. Žalobce navrhoval nařízením ústního jednání, správní orgán měl učinit dokazování za osobní přítomnosti řidiče vozidla – žalobce, kde by bylo prokázáno, zda došlo ke spáchání přestupku a tím pádem, zda se vůbec mohl stát správní delikt provozovatele vozidla, či nikoliv. Dle názoru žalobce je nesprávný názor žalovaného, že tuto okolnost tvrzenou žalobcem není relevantní posuzovat, neboť není liberačním důvodem ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, pokud by se na základě tvrzení řidiče vozidla ukázalo, že k přestupku vůbec nedošlo, nemohl by být žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Žalovaný pak nemohl konstatovat, že žalobce neunesl důkazní břemeno k tvrzené okolnosti vylučující protiprávnost. Nařízením jednání se žalobce opakovaně dožadoval. Dále žalobce namítl, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo dostatečně popsáno místo přestupku, žalobce pak rozsáhle uvedl argumentaci k jeho tvrzení týkající se místa spáchání přestupku, kdy ulice Na Spravedlnosti v Pardubicích je dlouhá 600 metrů, parkování je upraveno různými dopravními značkami, vozidlo žalobce mohlo být zaparkováno například na parkovišti určené zákazníkům prodejny Billa, kde by zákazník stál „zcela řádně“, pokud by vozidlo bylo zaparkováno Na Spravedlnosti, avšak mimo pozemní komunikaci, nejednalo by se o přestupek proti silničnímu zákonu. Z výroku rozhodnutí nelze učinit jednoznačný závěr, že jednání popsané skutkovou větou je protiprávní. Skutečnost, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky B28, vyplývá pouze z úředního záznamu, ten však nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Z fotodokumentace není zřejmá skutečnost, že by automobil byl zaparkován v působnosti dopravní značky B28, z fotografií je zřejmé pouze to, že je vozidlo zaparkováno v blízkosti značky kruhového tvaru, ta mohla stanovovat jakoukoliv povinnost, skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Dále žalobce namítl, že správní delikt byl již promlčen. Žalobce navrhl,

aby soud žalované rozhodnutí a i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a uvedl argumentaci k žalobě obhajující závěry uvedené v obou rozhodnutích správních orgánů. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k **následujícím skutkovým a právním závěrům**:

Nejprve se krajský soud zabýval **namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení po správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu**. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, **učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno**. Toto ustanovení vyjadřuje **subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek** (srov. rozsudek NSS ze dne 16.11.2014, č.j. 1As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele **smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla**. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích *„je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil **objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla**, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“* (srov. rozsudek NSS ze dne 11.12.2014, č.j. 3As 7/2014-21). *„Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“* (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, č.j. 8As 110/2015-46). Jen v případě, pokud mají správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) **reálnou příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit** (srov. výše zmíněný rozsudek NSS). Takovým případem může být například situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě správní orgány by měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28.8.2014, č.j. 30A 92/2013-27 citovaný v rozsudku NSS ze dne 22.10.2015, č.j. 8As 110/2015-46). Avšak naopak v případě, **pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepré podání vysvětlení z důvodů podle § 60 odst. 1 věty za středníkem, zákona o přestupcích, nebo**

dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán o odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (srov. výše citovaný rozsudek NSS). Tím spíše je podmínka „**učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt**“, když **provozovatel vozidla ani takovou osobou neoznačí**. V daném případě tomu tak **nepochybně bylo**, že správní orgán dne 16.10.2014 v souladu s cit. ust. § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích **vyzval žalobce jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené částky, současně byl poučen o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného vozidla, čímž v souladu s ust. § 125f odst. 4 zák. o provozu na pozemních komunikacích učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku a protože byl provozovatel k výzvě nečinný, určenou částku neuhradil a osobu řidiče neuvedl, v souladu s platnou právní úpravou zahájil správní orgán řízení z hlediska objektivní odpovědnosti** (tj. vydáním příkazu dne 26.1.2015, který byl doručen žalobci 29.1.2015), kde byl žalobce byl žalobce zároveň i poučen o právu ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). Uvedená výzva obsahovala veškeré náležitosti a námitka žalobce o tom, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s ust. 125f odst. 4 silničního zákona, byla nedůvodná. Rovněž není důvodná námitka žalobce o tom, že se nejednalo o výzvu ale o jakýsi pouze „*neformální přípis*“. Správní orgán I. stupně tak učinil nezbytné úkony ke zjištění řidiče vozidla, a pokud žalobce nereagoval na zmíněnou výzvu a nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, tak mu muselo být jasné, že v takovém případě vzniká jeho odpovědnost za zmíněný správní delikt. To vyplývá z platné právní úpravy, jejíž znalost se předpokládá (stále platí zásada „ignorantia iuris non praesumitur nec toleratur“ – „neznalost práva se nepředpokládá a ani se netrpí“; protože se jednalo o řidiče motorového vozidla, **tím spíše měl a mohl žalobce jako řidič znát předpoklady odpovědnosti za tento správní delikt dle zákona o silničním provozu**). Ostatně o možnosti dalšího postupu, tj. o zahájení řízení o správním deliktu, byl žalobce ve výzvě poučen. Tvzení žalobce o tom, že nebyl řádně vyzván ke sdělení totožnosti řidiče, považuje krajský soud za zcela **účelové**. Žalobce nesdělil žádnou podstatnou skutečnost, která by mu bránila reagovat na uvedenou výzvu, vždyť jí bylo žalobci jasné sděleno, co má být obsahem odpovědi správnímu orgánu. Tím spíše **je podivné, že až v řízení o správním deliktu „najednou“ se sám jako řidič zmíněného motorového vozidla přihlásil k tomu, že toto vozidlo sám řídil a uvedl k tomu svůj „příběh“**. V tom případě musí soud konstatovat, že jeho postup postrádá logiku a naopak vzbudil důvodné pochybnosti o účelovosti takového postupu, když žalobce byl **navíc v řízení zastoupen společností FLEET CONTROL, s.r.o., která je známá svým účelovým a obstrukčním jednáním** (argumentace soudu viz dále). **Normální reakcí běžného, rozumného a řádného občana by přece bylo, aby na tuto výzvu správního orgánu reagoval, tedy by hned sdělil správnímu orgánu, že toto vozidlo řídil v době spáchání přestupku a uvedl k tomu svůj „příběh“ o tom, že zastavil vozidlo z důvodu zdravotních potíží**. Takto se jeví jeho verze **jako nevěrohodná, zcela účelová** (k tomu ještě další argumentace soudu viz dále). Rovněž námitky žalobce zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, který „*nikoliv náhodou*“ zastupuje žalobce v obdobných věcech, kteří jednají účelově a obstrukčně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17.10.2014, č.j. 4As 171/2014-26, rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31) je v kontextu s uvedeným postupem třeba hodnotit tak, že se jedná o účelově a obstrukčně zvolenou procesní strategii, která je zakončena **podáním žaloby se zcela účelovými námitkami**.

Není tedy pravdou, že by správní orgán „žalobce ke sdělení totožnosti řidiče řádně nevyzval“, a že by pak teprve žalobce totožnost řidiče vozidla sdělil. **Žalobce tuto možnost měl, řádně mu byla poskytnuta, avšak pokud ji sám nevyužil, a to třeba zřejmě i v důsledku výše zmíněné chybně zvolené účelové procesní strategie, když až poté v řízení o správním deliktu „najednou se probudil“ a uvedl svou verzi, zmíněné zahrnující tvrzení, že on sám v době spáchání přestupku řídil zmíněné motorové vozidlo a zastavil z jím tvrzeného důvodu (krvácení z nosu a snížení krevního tlaku), žalobce se tedy sám dobrovolně zbavil možnosti uplatňovat svůj „příběh“ výše zmíněný v přestupkovém řízení, ve kterém by měl možnost zbavit se odpovědnosti za spáchání přestupku, přičemž by měl možnost právě v tomto řízení o přestupku uplatnit své věcné námitky týkající se přestupku proti pravidlům silničního provozu. To však žalobce neučinil a nemůže tak správním orgánům „vyčítat“, že až v řízení o správním deliktu, kde již nastupuje místo odpovědnosti za přestupek řidiče motorového vozidla **objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla**, nemohl uplatnit věcné námitky proti závěrům o spáchání přestupku proti pravidlům silničního provozu. Kdyby tomu tak nebylo, **tak by v podstatě nebylo třeba rozlišovat mezi objektivní odpovědností provozovatele motorového vozidla podle cit. ust. zákona o silničním provozu a mezi odpovědností řidiče motorového vozidla za spáchaný přestupek, když by bylo možné až v řízení o tomto správním deliktu dosáhnout toho, že se provozovatel motorového vozidla „najednou“ prohlásí za řidiče motorového vozidla v době spáchání přestupku a v něm se bude dožadovat, aby jeho subjektivní odpovědnost byla posouzena zcela jinak, než je tomu v případě v objektivní odpovědnosti za zmíněný správní delikt. A o to se přesně žalobci, resp. spíše zástupci žalobce, společnosti FLEET CONTROL, s.r.o. a následně i právnímu zástupci v řízení o této žalobě jednalo. Právě proto uplatnil právní zástupce žalobce v žalobě námitky o tom, že mělo být prováděno dokazování za osobní účasti žalobce, že mělo být nařízeno jednání atd. Zcela však **pominul, že jestliže se sám žalobce zbavil možnosti vyvinut se z odpovědnosti za spáchaný přestupek v přestupkovém řízení tím, že na zmíněnou výzvu nereagoval, tak v řízení o správním deliktu nastala zcela jiná situace, kterou nelze ztotožňovat se stavem, kdy je přestupek projednáván v přestupkovém řízení. V řízení o správním deliktu se totiž žalobce mohl zbavit své odpovědnosti pouze tím, že by prokázal, že by jeho vozidlo před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo buď odcizeno, nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo že by podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (srov. ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu).******

Pokud tedy žalobce jako provozovatel zmíněného vozidla až v řízení o správním deliktu „vyrukoval“ s uvedeným příběhem, když tvrdil, že on sám toto vozidlo v době spáchání přestupku řídil, tak už **ani správní orgán nebyl dokonce povinen se zabývat věcně jeho verzí o tom, že „dne 15.7.2014 zastavil s vozidlem na daném místě“, neboť mu jako starší osobě „nastaly zdravotní problémy“ (krvácení z nosu a snížení krevního tlaku), a proto že údajně potřeboval okamžitě zastavit a stabilizovat krvácení z nosu, a že tedy žalobce jednal ve stavu „krajní nouze“.** Navíc je tento příběh, jak již krajský soud uvedl, **nevěrohodný, když určitě, pokud by se tak stalo, by se žalobce sám „přihlásil“ k uvedené výzvě správního orgánu I. stupně a tento svůj „příběh“ správnímu orgánu I. stupně hned sdělil, navrhl by provedení dokazování atd. Jestliže tak neučinil, nemohl legitimně očekávat, že v řízení o správním deliktu, kde již se nemůže „vyvinut“ ze spáchání tohoto přestupku, se zkoumá pouze jeho odpovědnost za zmíněný správní delikt, která má objektivní charakter, přičemž liberační důvody jsou zcela jasné a nezahrnují možnost žalobce dodatečně se „vyvinut“ ze spáchání zmíněného přestupku.** To by se pak lehce dala zmíněná objektivní zodpovědnost obcházet, o což se žalobce v zastoupení společnosti FLEET CONTROL, s.r.o. a právního zástupce žalobce v žalobě neúspěšně

snaží. Navíc, v neposlední řadě, je nutné konstatovat, že s touto verzí žalobce se správní orgán I. stupně vypořádal takto:

*„Správní orgán je toho názoru, že nařízené ústní jednání by do řízení nevneslo žádné nové skutečnosti. Co se týká zastavení vozidla s odvoláním se na institut krajní nouze, je správnímu orgánu známa skutečnost, že zmocněnec obviněného **spol. FLEET CONTROL, s.r.o.** tento argument používá opakovaně pouze s jinými zdravotními potížemi v jiných řízeních (např. udělalo se jí mdlo -průvodní jev bolestivé menstruace). Nelze brát jako krajní nouzi zaparkování vozidla na parkovišti z důvodu pouhého krvácení z nosu a snížení krevního tlaku. Nehledě na to, že se jedná o pouhé tvrzení, které není nijak podloženo.“*

Uvedený závěr správního orgánu I. stupně žalobce nenapadl žádnou konkrétní námitkou, krajský soud tak považuje za nesporné, že uvedenou verzi, resp. tento příběh o nutném zastavení vozidla s odvoláním se na institut krajní nouze, uvedl v tomto případě zmocněnec žalobce FLEET CONTROL, s.r.o., tak že toto **používá opakovaně, pouze s obměnami údajů o jiném zdravotním postižení i v jiných řízeních.** K tomu soud doplňuje, že správně k tomuto tvrzení správní orgány nepřihlédly, vůbec se s touto verzí věcně nezabývaly, když ji bylo možné považovat za nevěrohodnou a proto, ani kdyby vznikla povinnost provést k tomu dokazování, což nevznikla, jak soud již výše uvedl (protože se jednalo již o objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, nikoliv o **zjišťování viny přestupce**), tak v případě takového nevěrohodného příběhu nebyl povinen správní orgán provádět dokazování. A o tom, že společnost **FLEET CONTROL, s.r.o.** zastupuje v obdobných věcech účelově, s obstrukčními úmysly, nemá krajský soud pochyby. Tato společnost totiž nabízí pojištění řidičů proti odpovědnosti v obdobných věcech na stránkách www.nechcipokutu.cz, kdy v případech zastupování touto společností nelze nevidět i spojení pana Petra Kocourka, který sám vystupuje jako zmocněnec v obdobných věcech s touto společností, když ten vystupuje jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (bratři Jiří Kocourek a Petr Kocourek jsou již dostatečně známí svým účelovým a obstrukčním jednáním, Jiří Kocourek je jednatelem zmíněné společnosti a Petr Kocourek jejím „ředitelem“, jedná se i o jiné subjekty, např. „Řešíme pokuty o.s.“, „Motoristická vzájemná pojišťovna“ (lze ji identifikovat z dokladů o zaplacení soudního poplatku), když žalobci v těchto věcech jsou dále zastupováni převážně advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem, který tuto účelovou a obstrukční strategii obhajuje a vymýšlí pro ni účelovou argumentaci v žalobách (v případě Petra Kocourka a jeho bratra Jiřího Kocourka jejich obstrukční, účelová a zdržovací taktika, obvyklá a známá již i Nejvyššímu správnímu soudu, srov. např. rozsudky NSS z 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61, ze dne 26.1.2015, č.j. 8As 109/2014-70 atd.). Navíc zmíněný zmocněnec žalobce zaslal písemné vyjádření, v němž byla tato nevěrohodná verze obsažená, až dne 9.3.2015, tedy poté, kdy správní orgán I. stupně provedl v souladu s ust. 53 odst. 6 správního řádu důkazy listinami, přičemž dne 9.2.2015 byl zmocněnec žalobce vyrozuměn mj. o tom, že dne 5.3.2015 budou prováděny důkazy mimo ústní jednání a že se může vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí. **Pokud tedy zástupce žalobce neustále zdůrazňuje, že mu bylo upřeno právo osobní účasti na tomto jednání, že z písemnosti ze dne 9.2.2015, kterou byl informován žalobce o provedení dokazování mimo ústní jednání, nevyplývá, že by měl žalobce či jeho zástupce možnost účastnit se dokazování, tak toto tvrzení nelze považovat ani za vážně míněné. Společnost FLEET CONTROL, s.r.o. přece nezastupovala v tomto řízení poprvé a určitě mohla a měla pochopit z této písemnosti, že když bude prováděno dokazování, takže není „zakázáno“ se tohoto ústního jednání účastnit. Kdyby tak chtěl žalobce prostřednictvím společnosti FLEET CONTROL, s.r.o. učinit, tak by se určitě k tomuto dokazování dostavil a hájil by práva žalobce, jak to žalobce jako od svého zvoleného zástupce určitě legitimně očekával.**

Namísto toho však ten zvolil **účelovou strategii**, kdy až po tomto dokazování sdělil správnímu orgánu svou obvyklou verzi o tom, že vlastně to bylo „všechno jinak“, že vozidlo řídil v době spáchání přestupku žalobce, jako provozovatel motorového vozidla a uvedl svou nevěrohodnou zmíněnou verzi a očekával zřejmě, že poté bude úspěšně namítat, že mu nebylo umožněno využít svých práv. S touto „verzí“ se správní orgán nezabýval, když správně pochopil, že by tak jednal v rozporu s platnou právní úpravou a implicitně by přistoupil k uplatnění zmíněné účelové a obstrukční strategie. **Velmi správně tedy žalovaný v žalovaném rozhodnutí uvedl, že „tvrzení účastníka o zastavení vozidla z důvodu krajní nouze je tak podle názoru odvolacího orgánu v řízení o správním deliktu zcela bezpředmětné, neboť se nejedná o liberační důvod ve smyslu ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Pokud chtěl účastník uplatnit krajní nouzi v přestupkovém řízení, nic mu nebránilo se označit jako řidič vozidla na výzvu k zaplacení určené částky, kterou účastník od správního orgánu I. stupně osobně obdržel. Následně by pak bylo vedeno řízení o přestupku, kde by účastník mohl krajní nouzi uplatnit. V této fázi správního řízení ve věci správního deliktu však již krajní nouzi uplatnit podle názoru odvolacího orgánu nejde, neboť přestupková věc byla odložena“.** Zástupce žalobce tak nemohl uspět se svou námitkou o tom, že mělo být nařízeno v řízení o správním deliktu jednání, když k tomu totiž nevznikl žádný právně relevantní důvod, neboť zmíněná „verze“ vůbec nemohla být předmětem žádného jednání či dokazování v řízení, které již má zcela jiný charakter než řízení přestupkové. Pokud tak žalobce prostřednictvím svého zástupce v žalobě tvrdí, že mu bylo upřeno právo účastnit se dokazování, tak to neodpovídá skutečnosti, nic mu nebránilo, aby se k dokazování dostavil. Pokud však chtěl popírat to, že byl zmíněný přestupek vůbec spáchán, tak měl reagovat na zmíněnou výzvu a v řízení o přestupku měl by dostatečný prostor pro to, aby se své odpovědnosti subjektivního charakteru zbavil. To však neučinil v důsledku své zmíněné chybně zvolené procesní strategie.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí **ústní jednání**, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 – 28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19; na okraj možno poznamenat, že vládní návrh nového přestupkového zákona již s tímto specifikem nepočítá, srov. § 80 návrhu, dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0>). **V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004 – 53).** Tento právní názor prezentuje senát 52A Krajského soudu v Hradci Králové setrvale (z poslední doby srov. rozsudek ze dne 18. 11. 2015, č. j. 52A 22/2015 – 53, dostupný na www.nssoud.cz, na jehož vyčerpávající odůvodnění krajský soud tímto odkazuje) a jeho správnost byla potvrzena i Nejvyšším správním soudem (srov. např. bod 23 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015 – 46). Právní názor osmého senátu Nejvyššího správního soudu nebyl dosud zákonem předvídaným způsobem (§ 17 s.ř.s.) překonán. Opačné názory, na něž žalobce poukazoval, senát 52A vždy označoval za nesprávné a od své ustálené rozhodovací praxe se nehodlá ani v tomto případě odchýlit. Právní názor vyslovený v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, nebyl zpochybněn ani v žalobcem zmiňovaném rozsudku téhož soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30. Pouze pro úplnost krajský soud připomíná, že soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6

Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Žalobci proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Lze též poukázat na to, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě. Ostatně pokud by krajský soud akceptoval tezi žalobce, že v řízení o správním deliktu (obvinění trestní povahy) je vždy (bezvýjimečně) nutné nařídit ústní jednání, nebylo by zřejmě možno využít ani institutu zkrácených (rozkazních /příkazních/) řízení, ačkoliv v řízeních o obviněních trestní povahy (ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy) se tento institut běžně užívá (srov. § 314e až 314g trestního řádu, § 150 správního řádu, § 87 zákona o přestupcích).

Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. **Delikt ní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání.¹ Žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem prvního stupně řádně poučen (což žalobce ani nezpochybňoval). To, že žalobce v rozporu se zásadou vigilantibus iura scripta sunt svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům, nýbrž pouze a jenom sobě, resp. zvolenému zástupci. Žalobce tak nebyl krácen na svých právech, nebylo ani nutno žalobce informovat o tom, že správní orgán bude číst listiny založené ve správním spise, neboť takový postup se předpokládá vždy (těžko by mohl správní orgán rozhodnout bez toho, aby listiny ve správním spise založené četl). Správní řízení je zásadně neveřejné a písemné a bylo by absurdní, aby správní orgány v každém řízení informovaly účastníky písemně vedeného řízení o tom, že budou v určitý den, hodinu a minutu číst listiny založené ve správním spise, s nimiž se může účastník řízení seznámit postupem dle § 38 odst. 1 či 36 odst. 3 správního řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 197/2014 – 26²). Takový postup by**

¹ Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí. Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení. Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamena z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“ (srov. Vedral J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012, str. 536 – 537, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, a ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 23/2013 – 53).

² V odůvodnění rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 197/2014 – 26, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smyslem ustanovení § 51 odst. 2 věta první správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem a v návaznosti na to se detailně vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděn audiovizuální záznam, který byl pořízen z webových stránek jediného účastníka řízení, není vadou řízení, pokud nebyl tento účastník informován o provedení důkazu mimo ústní jednání. Bylo by naprosto bezúčelné, aby stěžovatel musel informovat žalobce o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá

paralyzoval chod veřejné správy (ve všech řízeních, v nichž se jednání nenařizuje, neboť se vychází pouze z listin založených ve správním spise, by totiž stejně v důsledku žalobcem prosazované interpretace § 51 odst. 2 správního řádu došlo k jakémusi „kvazijednání“ a smysl § 49 odst. 1 správního řádu by se zcela vytratil) **a interpretaci právních předpisů vedoucí k takovým absurdním důsledkům je třeba (per reductione ad absurdum) odmítnout.** Postup § 51 odst. 2 správního řádu je vyhrazen pro provádění těch důkazů, při jejichž provádění spolupůsobí vedle věcného obsahu důkazu i další skutečnosti (například při výslechu svědka způsob reprodukce vyličených okolností, chování v průběhu výpovědi apod.), které - ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti zdroje důkazu - nemohou být vyjádřeny např. v protokolu. Jiná situace je u důkazu listinou, který se provádí přečtením (po kterém účastník řízení může zásadně vznášet pouze námitky zpochybňující pravost a správnost listiny, takové námitky však může účastník řízení vznést kdykoliv v průběhu správního řízení nebo v okamžiku, kdy je vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu). Proto např. může i v civilním řízení odvolací soud, aniž důkaz listinou provedl při odvolacím jednání, tento důkaz jinak hodnotit a dojít tak i k jiným skutkovým závěrům než soud prvního stupně (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. ledna 2002, sp. zn. 25 Cdo 626/2000, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod číslem C 997, a rozsudky ze dne 27. května 2009, sp. zn. 28 Cdo 2401/2008, ze dne 2. října 2012, sp. zn. 32 Cdo 1669/2012, ze dne 25. ledna 2012, sp. zn. 25 Cdo 5157/2009, ze dne 22. ledna 2013, sp. zn. 32 Cdo 3539/2012, ze dne 25. dubna 2013, sp. zn. 32 Cdo 4406/2011, a ze dne 24. září 2013, sp. zn. 33 Cdo 3787/2011, a důvody rozsudku ze dne 25. února 2014, sp. zn. 32 Cdo 2368/2013, uveřejněného pod číslem 72/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 15. dubna 2015, sp. zn. 32 Cdo 1102/2013).

Ostatně i poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu se shodl na tom (viz závěr č. 115 ze dne 8. 6. 2012, dostupný na <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx>), že při dokazování prostřednictvím písemných podkladů jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu, § 51 odst. 2 správního řádu se neuplatní (pouze pokud by správní orgán přistoupil k získání podkladů jakožto pramenů důkazů jiným způsobem, např. přizváním pracovníka jiného orgánu ke sdělení určitých skutečností významných k objasnění stavu věci, měl by se i zde uplatnit § 51 odst. 2 správního řádu a účastník řízení by měl být o úkonu vyrozuměn).

Při vědomí rozdílů mezi soudním řízením správním a správním řízením krajský soud pro úplnost dodává, že ani v řízení před správním soudem se dokazování správním spisem neprovádí, byť z jeho obsahu správní soudy vycházejí a důkazní prostředky (důkazy) v něm obsažené hodnotí. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 7 As 238/2015 – 31, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Dokazování nicméně není potřeba provádět obsahem správního spisu, neboť ten je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).*“

promítnout audiovizuální záznam, který byl pořízen z webových stránek samotného žalobce, a tak jím provést důkaz. Uvedené platí tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucí z provedeného důkazního prostředku. Svě úvahy o hodnocení důkazu vítlí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). V této souvislosti je rovněž vhodné uvést, že v těchto případech platí také zásada písemnosti stanovená § 15 odst. 1 správního řádu, na kterou navazuje § 17 správního řádu, který upravuje obsah správního spisu. Podle § 17 odst. 1 věta druhá správního řádu přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. S obsahem audiovizuálního záznamu se tedy žalobce mohl seznámit při nahlášení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.“

Nad rámec nutného odůvodnění je možno dodat i to, že nekonání jednání není automaticky vadou řízení mající za následek zrušení žalovaného rozhodnutí ani v přestupkovém řízení. Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře obdobnou otázkou zabýval, a to například v rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004 - 60, v jehož odůvodnění konstatoval, že správní orgán, který v prvním stupni v řízení o přestupku rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), se dopustil vady řízení. Tato vada však nemusí mít bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí. Totéž platí i pro případné porušení § 51 odst. 2 správního řádu. I kdyby tedy v daném případě došlo k porušení výše citovaných ustanovení správního řádu (§ 49 odst. 1, § 51 odst. 2 správního řádu), jak tvrdí žalobce, nemělo by toto pochybení vliv na zákonnost rozhodnutí v situaci, kdy správní orgány vycházely pouze z listin, s nimiž se žalobce mohl v průběhu řízení seznámit a vznést vůči nim výhrady.

Důvodné nejsou ani **další námitky** žalobce.

Žalobce opět účelově vybírá z judikatury NSS ty rozsudky, které se mu zjevně účelově „hodí“, když odkazuje na rozsudek ve věci sp. zn. 1As 96/2008, který se týká úředního záznamu, resp. významu úředního záznamu. Z tohoto rozsudku, (tj. rozsudek z 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-115), však vyplývá zcela něco jiného, než žalobce z něj vyvodil. Totiž v citovaném rozsudku NSS úřední záznam lze použít jako důkazní prostředek, když dokazování však nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, čili **úřední záznam tedy pouze sám o sobě nemůže obstát jako důkaz** (srov. i rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, č.j. 4As 63/2015-52). **Úřední záznam však v dané věci nebyl jediným podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí** (srov. provedené důkazy obsažené na listech spisu 1 až 25).

V podstatě se jedná o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu (určení místa spáchání přestupku, prokázání přestupkového jednání), kterou obdobně v případech žalob týkajících se těchto správních deliktů uplatňuje právní zástupce žalobců **až v žalobách, když ve správním řízení jsou podávána jen blanketní odvolání**. Takový postup již komentoval podepsaný soud tím, že se jedná o pasivní procesní strategii, kterou **si sami žalobci způsobují újmu na svých právech, čili zmocněnci žalobců v podstatě takovým postupem připravují žalobce o posouzení této námitky ve správním řízení, když je poté uplatňují žalobci až prostřednictvím zmíněného právního zástupce v žalobách** (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, č.j. 8As 110/2015-46, ve kterém se NSS ztotožnil s názorem krajského soudu, že by bylo vhodnější, pokud by stěžovatelka uplatnila své námitky již ve správním řízení a že si pasivní procesní strategii sama uškodila, k tomu citoval krajský soud „vhodně“ rozsudky NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60 a již zmíněné rozsudky NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43, ze dne 14.5.2015, č.j. 7As 83/2015-56).

Nelze proto i v dané věci přehlédnout, že žalobce prostřednictvím uvedené společnosti FLEET CONTROL, s.r.o. podal pouze blanketní odvolání, když tuto věcnou námitku týkající se nedostatečného prokázání přestupkového jednání uvedl až v žalobě. Takový postup vyhodnotil NSS ve své judikatuře jako účelový (rozsudek NSS ze dne 18.6.2015, č.j. 7As 93/2015-36, dále ze dne 14.5.2015, 7As 83/2015-56), kdy takový postup je popřením základního smyslu a účelu soudního přezkumu správních rozhodnutí, tj. poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily (srov. rozsudek NSS ze dne 18.6.2015, č.j. 7As 93/2015-36). Žalobce tak v podstatě se vyhnul posouzení svých námitek ve správním řízení, když „vynechal“ institut odvolání, resp. **pouze**

formálně podal odvolání proti rozhodnutí o přestupku, tj. v blanketní formě. Pokud bylo podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, „je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení správními předpisy“ (srov. rozsudek NSS ze dne 13.2.2008, č.j. 2As 56/2007-71, uv. pod č. 1580/2008Sb. NSS), přičemž „správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, když smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily“ (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). Obdobně NSS v rozsudku ze dne 18.6.2015, č.j. 7As 93/2015-36 konstatoval, že „jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily“. Takový postup hodnotí i judikatura NSS jako účelový (srov. rozsudky NSS ze dne 30.7.2015, č.j. 9As 42/2015-39, bod 45, ze dne 28.5.2015, č.j. 9As 291/2015-39, bod 27, ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). Podle závěrů uvedených ve zmíněné citované judikatuře nelze takové námitky uplatněné až v žalobě při podání pouze blanketního odvolání a neuvedení námitek ve správním řízení vůbec věcně projednávat v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví. To samo o sobě by postačovalo k vyslovení závěru o nedůvodnosti této námítce. Proto soud již jen navíc uvádí následující:

Z provedených důkazů přestupkového jednání podle názoru krajského soudu vyplývá, že bylo prokázáno příslušnou fotodokumentací a úvahy žalobce o jejím zpochybnění považuje krajský soud za nedůvodné a účelové, když žalobce zcela přehlédl, že přestupkové jednání nevyplyvá pouze z fotodokumentace, ale bylo doloženo i úředním záznamem, kdy toto přestupkové jednání bylo potvrzeno i zasahujícími strážníky městské policie.

Ti určitě neměli důvod, ostatně to ani z tvrzení žalobce či ze správního spisu nevyplyvá, aby toto přestupkové jednání zachytili fotograficky a popsali v úředním záznamu nevěrohodně, nesprávně, v rozporu se skutečným stavem věci, např. tak jak tvrdí žalobce, že by například tuto fotodokumentaci pořídili na parkovišti určeném zákazníkům prodejny BILLA atd. k tomuto tvrzení neuvedl žalobce žádný věrohodný podklad, ostatně jak by mohl, když v době spáchání přestupku na místě nebyl, on přece sám sebe k výzvě správního orgánu neoznačil jako řidiče zmíněného vozidla a sám žalobce přes uvedenou výzvu totožnost řidiče, který by mohl uvést argumentaci a označit důkazy na podporu závěru vyplývajícího z tvrzení žalobce, tj. že strážníci neuvedli do záznamu o přestupku pravdivé informace, nesdělil, čili on sám svým apatickým přístupem skutečnému zjištění osoby přestupce zabránil a omezil možnosti účinné obrany proti podkladům svědčících o spáchání uvedeného přestupku (dodatečnou verzi žalobce, kterou uplatnil až v řízení o správním deliktu, kdy již nelze připustit změnu zákonného postupu, čili znovu zahájit přestupkové řízení, považoval soud za nevěrohodnou a účelovou – viz argumentace soudu výše). Žalobce tak v podstatě nepřímou obviňuje strážníky ze lži, aniž by k tomu vůbec byl schopen uvést nějaké relevantní podklady, které by byly schopné samy o sobě vyvrátit jasné závěry opřené o dostatečné podklady svědčící o přestupkovém jednání neznámého řidiče zmíněného vozidla. Žalobce si tak neuvědomil, že se již neposuzuje to, zda byl či nebyl přestupek spáchán, když o jeho existenci svědčí

zmíněné podklady, protože přestupkové řízení již bylo skončeno, ale jedná se již o jeho objektivní odpovědnost, které se může zprostit jen na základě zcela jasně zákonem daných liberačních důvodů (viz argumentace soudu výše), které však žalobce ani neuvedl. Tím spíše nemohl se svou účelovou argumentací, mající evidentně za cíl odvrátit pozornost od skutečné podstaty věci spočívající v této objektivní odpovědnosti a zbavit se jí za pomoci argumentace, která se však týká zcela jiné odpovědnosti, a to subjektivního charakteru, tj. odpovědnosti neznámého řidiče za zmíněný přestupek, v tomto řízení uspět. To by však musel **prokázat**, že zmíněné podklady svědčící o přestupkovém jednání nemohly odpovídat skutečnosti, např. že na fotodokumentaci je zachyceno zcela jiné vozidlo, či by musel důvodně zpochybnit věrohodnost zasahujících strážníků např. z důvodu jejich nějaké osobní msty, nepřičetnosti atd. Jen ti přece byli v okamžik přestupkového jednání na místě spáchání přestupku a mohli věrohodně zachytit přestupkové jednání neznámého řidiče, žalobce to nebyl (kdyby byl, tak proč totožnost řidiče tajil a ke zmíněné výzvě se „vymlčel“ a pak najednou až v řízení o správním deliktu prostřednictvím zmocněnce známého svým účelovým jednáním najednou označil jako řidiče sám sebe a uvedl svou verzi o údajném krvácení jako příčině k zastavení vozidla v místě spáchání přestupku). **Krajský soud neměl proto důvod nevěřit obsahu záznamu o přestupku ze dne 15.7.2014, ve kterém je jasně popsáno přestupkové jednání spočívající v porušení zákazu zastavení vyplývající dopravní značky B 28, a to včetně místa spáchání přestupku a označení vozidla.** Žalobce neuvedl takové důvodné pochybnosti a neoznačil k nim důkazy, které by byly schopny samy o sobě „usvědčit“ strážníky městské policie ze lži“, tedy že buď úmyslně (např. šikanózním jednáním) či z nedbalosti uvedli tyto jasné skutečnosti v záznamu o přestupku mylně (i bez fotodokumentace ten podle názoru krajského soudu proto plně postačoval ke zjištění přestupkového jednání). Je třeba opětovně konstatovat, že v případě žalobce se jedná o objektivní odpovědnost, kdy jako liberační důvod nepostačuje jen jeho pochybnost o existenci přestupkového jednání (argumentace soudu viz výše). Jistě, to musí z podkladu rozhodnutí vyplývat, což ale neznamená, že správní orgán a potažmo soud budou jen na základě spekulativních, účelových pochybností žalobce o existenci přestupkového jednání provádět rozsáhlé dokazování za účelem jejich vyvrácení.

Ostatně ani z žaloby, ani ze správního spisu nevyplývá existence pochybností o tom, že zasahující strážníci by měli na výsledku zásahu jakýkoliv zájem, když vykonávali jen svou služební povinnost a nebylo zjištěno, že by při tomto zásahu překročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákonem nebo úkonem (srov. rozsudek NSS ze dne 27.9.2007, č.j. 4As 19/2007-114).

V této souvislosti je třeba uvést, že žalobce si zřejmě mylně vykládá zásadu oficiality v přestupkovém řízení. Ta, ostatně jako v jiném správním řízení, znamená, že minimální důkazní břemeno je na správním orgánu. Avšak pokud je tvrzením žalobce některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Postup zástupce žalobce v soudním řízení, kdy se ten dožaduje provedení rozsáhlého dokazování za účelem vyvrácení jejich pochybností, znamená, že by v takovém případě jakékoli jeho tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění a dále zejména rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Žalobce však zůstal jen v rovině tohoto účelového zpochybnění, které nemohlo v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje zachyceného zejména ve zmíněném záznamu o přestupku, soud proto považoval za nadbytečné provádět navržené dokazování, když skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně a spolehlivě.

Skutek byl fotograficky **zdokumentován**, podložen **úředním záznamem** zasahujících strážníků, obsahujícím jasný popis přestupkového jednání a provozovatel vozidla jej důvodně nezpochybnil, když svým pasivním, účelovým přístupem ze strany svého zmocněnce zabránil sám sobě v tom, aby uplatnil své věcné námitky již v přestupkovém řízení a poté v řízení o správním deliktu jednal prostřednictvím zmocněnce jen účelově, když opožděně uplatnil svou zmíněnou verzi, kterou se již správní orgán nebyl povinen vůbec zabývat, přičemž bylo by zbytečné dále zjišťovat či doplňovat skutkový stav. K tomu krajský soud uzavírá, že argumentace žalobce nezpochybnila zjištěný skutkový stav a že správní orgány dostatečně prokázaly spáchání správního deliktu (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, č.j. 8As 110/2015-46). **Proto soud považoval za nadbytečné provádět jakékoliv žalobcem navržené dokazování, přičemž na tom by nemohla změnit ani případná další argumentace žalobce či jeho zástupce (i kdyby se jednání soudu účastnil), když jednak vzhledem k uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů již nebylo možné rozšiřovat žalobu o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s.ř.s.) a dále proto, že i kdyby se jednalo jen o upřesnění žalobních bodů, tak to již v podstatě nemůže přinášet do věci nic v zásadě nového ve smyslu dalších důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí, když v opačném případě by byl naopak na místě závěr, že se jedná o rozšíření žalobních bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 18.4.2013, č.j. 7 As 10/2013-30), které, jak soud výše uvedl, vzhledem ke koncentrační zásadě v dané věci již možné není.**

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně **implicite** - vypořádá. **Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost.** Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi **základními námitkami účastníka řízení** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání **míry** (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na *spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží*

tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Odpovědnost provozovatele motorového vozidla dle ust. § 125f zákona o silničním provozu je objektivního charakteru a z platné právní úpravy nevyplývá, že by tato odpovědnost měla zaniknout z důvodu „promlčení“. Žalobce se ve vztahu k námitce týkající se „promlčení“, tj. zániku odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt, dovolává podkladu vyhotoveného Ministerstvem dopravy ČR, pod č.j. 8/2013-160/OST/5, (dále jen „metodika“), ve kterém je obsažena metodika k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. Tato metodika se týkala doporučení postupu správních orgánů při posouzení otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla za zmíněný správní delikt, když reagovala na novou právní úpravu, tj. zákon č. 297/2011 Sb., kterou byl změněn zákon o silničním provozu mj. tak, že byl nově tento správní delikt provozovatele vozidla stanoven

zákonem o silničním provozu s účinností od 1.1.2012, přičemž § 125f upravující tento správní delikt byl tímto zákonem, tj. zákonem č. 297/2011 Sb., do zákona o silničním provozu, vložen. V ní byl obsažen názor, že je třeba **analogicky uplatnit § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy že správní delikt nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok.** Tato metodika byla v té době aktuální vzhledem k tomu, že **zákon o silničním provozu neupravoval zánik odpovědnosti za tento správní delikt.** Stalo se tak až přijetím zákona č. 230/2014 Sb. s účinností od 7.11.2014, kdy bylo mj. novelizováno ust. § 125e (společná ustanovení o správních deliktech), a to odst. 5, který nově zní takto: *“Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.”* Podle této nové změny zákona o silničním provozu (zákon č. 230/2014 Sb.) tak již se na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, tedy i v projednávané věci, vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, které řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt, když dle ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu **odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.** Toto ustanovení, tj. § 125e odst. 3 **se tak vztahuje též i na odpovědnost fyzické osoby**, tj. v daném případě žalobce, za správní delikt provozovatele vozidla podle ust. § 125f zákona o silničním provozu (tj. dle ust. 125e odst. 5 zákona o silničním provozu), tedy v daném případě **nemohla uplynout lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce, protože ta zaniká do 4 let ode dne, kdy byl spáchán přestupek (přestupek byl spáchán dne 15.7.2014, odpovědnost žalobce by zanikla tedy až 15.7.2018).** Zároveň v dané věci byla **splněna druhá zákonná podmínka**, tj. správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek dozvěděl, takže odpovědnost žalobce za tento správní delikt nemohla zaniknout (§ 125e odst. 3, § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu). V dané věci **nebyl porušen princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem**, tj. v dané věci zákona č. 230/2014 Sb., kterým bylo výše zmíněným způsobem novelizováno ustanovení § 125e zákona o silničním provozu a bylo tak s účinností od 7.11.2014 (tj. až po spáchání přestupku) stanoveno výslovně právní úpravou, že i na odpovědnost fyzické osoby za uvedený správní delikt se vztahuje ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, tedy i právní úpravy lhůt pro zánik odpovědnosti právnických osob za správní delikt. **Zákaz retroaktivity právních norem je totiž v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod vymezen ve vztahu k posouzení trestnosti jednání, nikoliv k posouzení doby, po kterou lze trestný čin stíhat** (není pochyb o tom, že tento závěr se vztahuje i na správní delikty, jejichž povaha je v konstantní soudní judikatuře a právní doktríně považována za druh „trestního obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod zakotvujícího právo na spravedlivý proces). Ostatně tento závěr vyslovil Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 19/93, když uvedl, že **„otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblastí těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) práv a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat“.** A právě v dané věci se nejedná o takový případ, kdy by došlo k aplikaci nové právní úpravy (cit. zákon č. 230/2014 Sb.) na posouzení trestnosti zmíněného deliktního jednání žalobce, neboť před nabytím účinnosti tohoto zákona bylo toto jednání z hlediska jeho trestnosti (tj. nikoliv z hlediska posouzení doby, po kterou lze postihnout žalobce za tento

delikt) upraveno stejně jako po nabytí účinnosti cit. zákona, tj. před 7.11.2014 i po 7.11.2014 bylo takové jednání postižitelné jako předmětný správní delikt. Na daný případ tak nelze aplikovat judikaturu vztahující se k posouzení trestnosti z pohledu zákazu retroaktivity (např. náleží Ústavního soudu ze dne 13.6.2002, sp. zn. III. ÚS 611/01). **V dané věci se tak jedná o posouzení otázky týkající se doby, v jaké lze toto jednání žalobce postihnout z hlediska jeho odpovědnosti za tento správní delikt.** Je sice pravdou, že v době spáchání přestupku ještě nenabyla účinnosti zmíněná právní úprava (zák. č. 230/2014 Sb.), která pro uvedené deliktní jednání žalobce jako fyzické osoby výslovně stanovila výše uvedené lhůty (z hlediska zániku odpovědnosti za tento delikt). **To však neznamená, že v té době žádná lhůta pro zánik odpovědnosti za tento delikt neexistovala.** Zásahy „*veřejné moci do soukromé sféry jsou v zásadě vždy limitovány během času*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19.2.2009, č.j. 1 Afs 15/2009-105, bod 20). V dané věci tak i v době spáchání přestupku, kdy ještě neplatil zákon č. 230/2014 Sb., musela existovat lhůta pro zánik této odpovědnosti. Krajský soud se **ztotožňuje** s názorem Ministerstva dopravy uvedenému ve zmíněné metodice, tj. že v té době bylo třeba uplatnit **analogicky pro zánik odpovědnosti za tento delikt jednorroční lhůtu danou pro zánik odpovědnosti za přestupek dle zákona o přestupcích jako lhůtu pro zánik odpovědnosti za tento delikt.** Krajský soud se však **neztotožňuje s názorem žalobce, že i po nabytí účinnosti zákona č. 230/2014 Sb. bylo možné tuto jednorroční lhůtu aplikovat.** V důsledku nové právní úpravy, tj. zák. č. 230/2014 Sb., která stanovila pro zánik této odpovědnosti lhůtu delší (tj. výše zmíněnou subjektivní dvouroční a objektivní čtyřletou lhůtu) došlo jen **k prodloužení již běžící zmíněné jednorroční lhůty, kdy se nejedná o trestnost tohoto jednání, ale jen otázku, jak dlouho lze toto jednání postihnout (srov. již výše citovaný náleží Ústavního soudu ze dne 21.12.1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93).** Takové prodloužení zmíněné lhůty lze považovat i s přihlédnutím **k zásadě právní jistoty a legitimního očekávání** pro žalobce za **únosné** (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 21.9.2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14) a to tím spíše, že v době spáchání přestupku platily tyto stejné lhůty pro zánik odpovědnosti právnických osob za tento delikt. K „*promlčení*“, tedy k zániku odpovědnosti žalobce za tento správní delikt nedošlo, námitka je nedůvodná.

Navíc v neposlední řadě nelze přehlédnout skutečnost, že k zániku odpovědnosti za správní delikt **přihlíží soud ex officio**, tedy i když to účastník řízení nenamítne (srov. rozsudek NSS ze dne 18.9.2014, č.j. 9 As 33/2014-29). **A právě v rozsudku NSS ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46, nastala obdobná situace,** kdy sice prekluze odpovědnosti za stejný správní delikt sice nebyla žalobcem namítána, ale pokud by byla argumentace žalobce důvodná, musel by k této prekluzi přihlédnout NSS ex officio. Což se nestalo a kasační stížnost proti rozsudku podepsaného soudu ze dne 8.7.2015, č.j. 52 A 65 /2014-38 **zamítl, aniž by dospěl k závěru o zániku odpovědnosti za tento delikt** (jak vyplývá ze skutkových okolností této věci, k přestupkovému jednání spočívajícím v nesprávném parkování došlo dne 15.4.2013, **tedy rovněž v době, kdy ještě neplatil zák. č. 230/2014 Sb.** a žalované rozhodnutí týkající se rovněž stejného správního deliktu dle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb. bylo vydáno **též až po uplynutí jednoho roku od spáchání přestupku**, tj. 12.6.2014, kdy již platila nová 4letá objektivní lhůta pro zánik této odpovědnosti dle zák. č. 230/2014 Sb., jenž ještě ale neuplynula).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný se tohoto práva vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. dubna 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová